

Museo
do Pobo
Galego

instituto de
estudos das
identidades

“Se queres que veña verte
de noite polo luar
matai ese can rabeno
que non fai mais que ladrar-e.”

“U can rabeno nono mato,
non me queda outro can;
se non me vés ver de noite
venme ver pola mañan-he.”

Esta noite hei d’ir aló,
térasm’as pernas lavadas,
ou hei de dormir entre ielas
ou morrer a puñeladas.

Esta noite hei d’ir aló,
meniña, non teñas medo;
cúa punta da espada
quitareich’o tarabelo.

Par’a sumana que vén
hei d’ara-la miña roza:
regh’abaixo regh’arriba,
ca miña vaquiña roxa.

Custureira non a quero
que n-a quixo meu irmao,
que tén as pernas tulleitas
d’estar a carón do chau-e.

Custureiriña bonita,
dime donde té-la cama:
“No puleiro das ghaliñas
nunha presiña de palla.”

Custureiriña bonita,
dam’unh agulla de prata
para quitar unha espiña
do curazón que me mata.

Cuando paso por tu puerta
cojo pan y voy comiendo
pa que tu madre no diga
que con verte me mantengo.

Pasei pula túa porta,
erghín os ollos e vin
un letrado que decía:
“Eu para ti non nacín-he.”

Eu como sabía ler
quitei un e puxen outro:
“Eu para ti nun nacín
e ti para min tampouco”

Non teñas tanta fachenda
cun esas túas ghedellas,
que as tés cheas de lendias,
que che comen as urellas.

Céa-lo panu atrás
pa que che vexan o pelo;
millor moza non a fas,
nin has de casar mais cedo.

/: Moreniña, ¡a mais ben! :/
es amighiña dus homes
com’a boi do alcacén-he.

Anque botes e rebotes
e volvas a reboutar
anque te leven or demos,
por riba non has quedar-e.

Anque botes e rebotes
e volvas a reboutar
inda teño un sacu cheio
e ioutro por desatar-e.

Cala ti, sapo pequenu,
que mañán hei de cucer,
se nun teño barredoiro,
contigu hei de barrer-e.

Pola faldrá da camisa
vinche correr un piollo,
viña de Sierra Morena,
traí un parche nun ollo.

Eres branca com'ó leite,
negra coma a parañeira;
téstete que casar de noite,
de día no-hai quen te queira.

As mociñas qu'hai agora
son pequenas e ruís:
unha mañán de xiada
derreionas dos cadrís-e.

Meniña que tanto sabes,
tu saber, ¿en qué se encierra?
cabalo co rabo ergueito,
dime ti que ruta leva.

Dime ti que ruta leva
e que ruta lovaría:
vai caghando caghallones
para tu sabiduría.

Estudiante quise ser,
pero al ver tu hermosura
a los infiernos tiré
tinteru papel y pluma.

En la pila del bautismo
empezó nuestro querer,
¡quién se iba a ighurar
lo que sucedió después-e!

¡Quién me lo dería a mí
qui se había de acabar
este querer tuyo y miyo
tenendo raíces ya-ie!

Al infierno que yo vaya
tenemos que ir los dos,
porque tu tienes la culpa
de que me condene yo-ue.

Anque tu madre te meta
en un castillo de bronce
hemos de pelar la pava
entre las diez y las once.

Teño unha i-herba na i-horta
que lle chaman correola;
para cuntestar conmigho
douche Dios pouca mamoria.

Teño unha i-herba na i-horta
que bota leite maduro;
para cuntestar conmigo
té-las urellas dun burro.

Déixame bota-las contas
e déixame presomir;
a este tanto apuro
non teño que che decir-e.

-Coplitas y más coplitas
para mí son excusadas;
quedoumo libru na casa,
non as traio estudiadas.

-Pois si che quedou na casa,
corre ben, vaino buscar;
sabes que che fai boa falta
para m'a min contestar-e.